

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 17 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia Wydział VIII Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Koelner

Protokolant: Bernadeta Piskorek

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: Województwa (...)– Urząd Marszałkowski w (...)

przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 77,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 kwietnia 2012 r. strona powodowa Województwo (...)– Urząd Marszałkowski w (...)domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.kwoty 328,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadniając treść podniesionych żądań podała, że zawarła ze stroną pozwaną umowę o przeprowadzenie szkoleń. Zawarcie umowy nastąpiło przez wypełnienie druków kart zgłoszenia. Z ich treści wynikało, że koszt uczestnictwa w szkoleniu wynosił 450 zł brutto od osoby i obejmował koszt materiałów oraz poczęstunek. Strona powodowa każdorazowo zgłaszała po dwie osoby. Z tytułu wykonanych usług strona pozwana wystawiła dwie faktury VAT- w dniu 19 maja 2011 r. na kwotę 900 zł, przy czym wskazano, że kwota netto wynosiła 731,71 zł, zaś 23% podatek VAT- 168,29 zł oraz w dniu 20 maja 2011 r. na kwotę 855 zł, przy czym kwota netto wynosiła 695,12 zł, a podatek VAT- 159,88 zł. Faktury zostały w całości opłacone. Strona powodowa wystąpiła do Dyrektora Izby Skarbowej w P. o interpretację indywidualną z zakresu prawa podatkowego. Wynikało z niej, iż szkolenia korzystały ze zwolnienia z podatku VAT o ile w całości były finansowane ze środków publicznych. W oparciu o powyższe wystąpiła do strony pozwanej o przesłanie faktur korygujących i zwrot zapłaconego podatku VAT za oba szkolenia. Strona pozwana wystawiła korekty faktur VAT ustalając podatek VAT w kwocie zerowej, nie zmniejszyła jednak kwoty wynagrodzenia ustalając ją na poziomie 450 zł. W odpowiedzi strona powodowa wezwała o dokonanie prawidłowej korekty faktur i zwrot podatku VAT, jednakże bezskutecznie.

W dniu 2 lipca 2012 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 47).

Wniesionym w dniu 3 sierpnia 2012 r. sprzeciwem strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznała, iż strony były związane umową opisaną w treści pozwu, jak również, iż za świadczone usługi wystawiła faktury VAT. Podniosła jednak, iż strony umówiły się na wynagrodzenie brutto bez względu na

wysokość, czy też istnienie podatku VAT. Z treści kart zgłoszeniowych jednoznacznie bowiem wynikało, iż koszt uczestnictwa jednej osoby wynosił 450 zł brutto. Nadto strona pozwana podniosła, że w przypadku drugiego szkolenia udzieliła stronie powodowej rabatu. Jednocześnie strona pozwana przyznała, że uzyskała własną interpretację Ministra Finansów, w oparciu o którą dokonała korekty wystawionych faktur VAT w ten sposób, że w pozycji dotyczącej wartości podatku VAT wpisano „zw.”. W ocenie strony pozwanej roszczenia wysuwane przez stronę powodową pozbawione były podstawy prawnej. Podniosła, iż strony w umowie przewidziały wysokość wynagrodzenia na kwotę 450 zł i każdorazowo obniżenie tej sumy wymagałoby zmiany umowy w tym zakresie. Nie było możliwe bowiem, skoro strony w umowie tego nie przewidziały, automatyczne obniżenie kwoty wynagrodzenia. Okoliczność, że wyświadczone na rzecz strony powodowej usługi nie podlegały podatkowi VAT, nie uprawniało strony powodowej do żądania zwrotu równowartości tego podatku. Podniosła również, iż strona powodowa nie poniosła żadnego uszczerbku z tego tytułu, albowiem całość uiszczonej kwoty stanowiła jej koszt podatkowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa Województwo (...) - Urząd Marszałkowski w (...) zawarła ze stroną pozwaną (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą we W. umowę o świadczenie usług szkoleniowych w zakresie „Kontrola i audyt przetwarzania danych osobowych- praktyczne problemy po nowelizacji ustawy” oraz „Środki trwale oraz wartości niematerialne i prawne w praktyce funkcjonowania jednostek sektora finansów publicznych”. Podstawą uczestnictwa w szkoleniu było wypełnienie karty zgłoszenia.

Strony ustaliły, iż koszt uczestnictwa jednej osoby w szkoleniach wynosił 450 zł brutto i obejmował koszt materiałów oraz poczęstunek. Strona powodowa na każde ze szkoleń zgłosiła po dwie osoby. Ostateczną cenę za każde szkolenie strony ustaliły na kwotę 900 zł.

Dowód: -karty zgłoszenia, k. 11-12.

W dniu 10 maja 2011 r., na wniosek strony powodowej, Minister Finansów wydał indywidualną interpretację, w której potwierdził, że usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego, finansowane w co najmniej 70% ze środków publicznych oraz świadczenie usług i dostawa ściśle z tymi usługami związane są zwolnione od podatku VAT. Jednocześnie Minister Finansów potwierdził, iż usługi wykonywane na rzecz jednostek sektora finansów publicznych, które w całości wynagrodzenie za te usługi pokrywały ze środków publicznych, korzystały ze zwolnienia z podatku VAT.

Dowód: -interpretacja indywidualna z dnia 10.05.2011 r., k. 16-22.

Za wyświadczone usługi strona pozwana wystawiła faktury VAT:

-w dniu 19 maja 2011 r. nr (...) na kwotę 900 zł z terminem płatności do dnia 2 czerwca 2011 r. z tytułu przeprowadzenia dla dwóch osób szkolenia z zakresu „Środki trwale oraz wartości niematerialne i prawne w praktyce funkcjonowania jednostek sektora finansów publicznych”. W fakturze wskazano, że podatek VAT wynosił 23%, a kwota podatku- 168,29 zł;

-w dniu 20 maja 2011 r. nr (...) na kwotę 855 zł z terminem płatności do dnia 3 czerwca 2011 r. z tytułu przeprowadzenia dla dwóch osób szkolenia z zakresu „Kontrola i audyt przetwarzania danych osobowych- praktyczne problemy po nowelizacji ustawy”. W fakturze wskazano, że podatek VAT wynosił 23%, a kwota podatku- 159,88 zł

Dowód: -faktury VAT, k. 13-14.

W związku z otrzymaną interpretacją indywidualną, strona powodowa pismem z dnia 9 czerwca 2011 r. zwróciła się do strony pozwanej o wystawienie faktur korygujących oraz zwrot nadpłaconego podatku VAT. Jednocześnie oświadczyła, że wynagrodzenie za usługi zostało w całości sfinansowane ze środków publicznych.

W odpowiedzi strona pozwana podała, że zwróciła się o wydanie własnej interpretacji podatkowej wskazując, że interpretacja uzyskana przez stronę powodową nie była dla niej wiążąca. Do czasu jej otrzymania na fakturach wskazywana będzie 23% stawka podatku VAT.

Dowód: -pismo z dnia 9.06.2011 r., k. 15;

-oświadczenia z dnia 7.06.2011 r., k. 23-24;

-pismo z dnia 13.06.2011 r., k. 25.

Po otrzymaniu interpretacji indywidualnej tożsamej z treścią interpretacji uzyskanej przez stronę powodową, pismem doręczonym w dniu 15 września 2011 r., strona pozwana zwróciła się do strony powodowej o wypełnienie oświadczenia, czy dotychczas wypłacone wynagrodzenie za wyświadczone usługi zostało przynajmniej w 70% pokryte ze środków publicznych. Strona pozwana poinformowała, iż w oparciu o przedmiotowe oświadczenie dokona korekty wystawionych faktur VAT.

W odpowiedzi strona powodowa oświadczyła, iż środki wydatkowane na szkolenia objęte fakturami VAT o numerach (...) z dnia 19 maja 2011 r. i (...) z dnia 20 maja 2011 r. pochodziły w co najmniej 70% ze środków publicznych w rozumieniu ustawy o finansach publicznych.

Dowód: -pismo strony pozwanej doręczone w dniu 15.09.2011 r., k. 26;

-oświadczenia, k. 27-28.

Strona pozwana wystawiła faktury korygujące:

-w dniu 1 grudnia 2011 r. do faktury VAT nr (...) z dnia 19 maja 2011 r., w ten sposób, że cenę po korekcie za uczestnictwo jednej osoby w kursie ustaliła na kwotę 450 zł, a tym samym łączną kwotę wynagrodzenia - na 900 zł. W rubryce odnoszącej się do podatku VAT wpisała „zw.”;

-w dniu 1 grudnia 2011 r. do faktury VAT nr (...) z dnia 20 maja 2011 r., w ten sposób, że cenę po korekcie za uczestnictwo jednej osoby w kursie ustaliła na kwotę 427,50 zł, a tym samym łączną kwotę wynagrodzenia - na 855 zł. W rubryce odnoszącej się do podatku VAT wpisała „zw.”

Dowód: -faktury korygujące, k. 29-30.

Pismem z dnia 19 grudnia 2011 r. strona powodowa wniosła o ponowną korektę faktur VAT i zwrot nienależnie pobranej kwoty tytułem podatku. Podniosła, iż pobierając podatek VAT strona pozwana była bezpodstawnie wzbogacona.

W odpowiedzi strona pozwana odmówiła zwrotu otrzymanej równowartości podatku VAT. Podała, iż strona powodowa zaakceptowała wynagrodzenie za szkolenie w kwocie 450 zł brutto, a zatem w jej ocenie brak było podstaw do zmiany tej wartości.

Dowód: -pismo z dnia 19.12.2011 r., k. 31-32;

-pismo strony pozwanej doręczone w dniu 29.12.2011 r., k. 33-35.

Pismem z dnia 20 lutego 2012 r., doręczonym w dniu 21 lutego 2012 r., strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 328,17 zł tytułem nienależnie pobranego podatku VAT w terminie 7dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód: -pismo z dnia 20.02.2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 36-37.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Stan faktyczny sprawy nie budził zasadniczych wątpliwości. Spór sprowadzał się do ustalenia, czy w świetle łączącej strony umowy, strona pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. zobowiązana była do zwrotu na rzecz strony powodowej Województwa (...) - Urzędu Marszałkowskiego w (...) równowartości pobranego podatku VAT w sytuacji, gdy świadczone przez nią usługi takim podatkiem nie były obłożone.

Mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy, w szczególności zaś treść przedłożonych kart zgłoszenia wyznaczających jednocześnie treść łączącego strony stosunku prawnego, Sąd doszedł do przekonania, iż suma odpowiadająca równowartości tego podatku nie podlegała zwrotowi na rzecz strony powodowej.

Z przedmiotowych kart zgłoszenia jednoznacznie bowiem wynikało, że strony umówiły się, że koszt uczestnictwa jednej osoby w szkoleniu wynosił 450 zł brutto, przy czym kwota ta obejmowała również, poza kosztem samej usługi, koszt materiałów oraz poczęstunek. Niewyodrębniona została ani stawka, ani kwota podatku VAT. Zdaniem Sądu, mając na uwadze literalne brzmienie kart, strony w istocie umówiły się, że ostateczna wysokość wynagrodzenia, niezależnie od kosztów, w tym również danin publicznych, wyniesie 450 zł. Z treści kart nie sposób bowiem wyinterpretować, jakoby w przypadku zmniejszenia się kosztów świadczenia usługi, bądź też niepowstania ich w ogóle, wyświadczający usługę zobligowany był do zwrotu jakiegokolwiek sumy zleceniobiorcy. Ze sformułowania postanowień dotyczących ceny szkoleń wynikało, że obowiązek zapłaty kosztów, a także ryzyko związane z ich powstaniem oraz wysokością, obciążały każdorazowo stronę pozwaną. W sytuacji bowiem, gdyby usługa obłożona została dodatkowymi kosztami nieprzewidywanymi w chwili ustalania ceny, strona powodowa byłaby zwolniona z obowiązku dopłaty z tego tytułu. Niewyodrębnienie zaś w postanowieniach umownych poszczególnych elementów składających się na cenę usługi - z rozbięciem na kwotę wynagrodzenia, koszty własne oraz daniny publiczne - skutkowało, że w sytuacji niepowstania któregośkolwiek z założonych przez stronę pozwaną kosztów, strona powodowa nie miała podstaw do domagania się zwrotu ich równowartości. Ustalając bowiem finalną cenę usługi na poziomie 450 zł brutto godziła się z taką ewentualnością. Wobec zaś braku stosownych postanowień w samej umowie, jako naruszającą zasadę lojalnego kontraktowania należałoby ocenić interpretację prowadzącą do wniosku, że w sytuacji zwiększenia kosztów, obowiązek ich pokrycia spoczywał każdorazowo na stronie pozwanej, zaś w sytuacji ich zmniejszenia - strona pozwana zobowiązana byłaby do zwrotu ich równowartości.

Nie bez racji strona pozwana podnosiła, że żądanie zwrotu równowartości podatku VAT prowadziło w istocie do zmiany umowy. Ostateczny koszt usługi, jak wskazano powyżej, ustalono na kwotę 450 zł i to bez względu na obowiązujące stawki podatku VAT. Zdaniem Sądu okoliczność, iż obowiązek uregulowania tego podatku nie istniał i strona pozwana nie była zobowiązana do jego odprowadzenia, nie uzasadniał żądania jego zwrotu. Sposób sformułowania ceny za usługę nie pozwalał bowiem na wydzielenie sumy należnej stronie pozwanej oraz kwoty podatku VAT. Prawidłowym wykonaniem umowy było zatem zapłacenie na rzecz strony pozwanej ustalonej przez nią sumy za wykonanie usługi, tj. kwotę 450 zł (por. też uchwałę SN z dnia 21.07.2006 r., III CZP 54/06).

Oceny tej, zdaniem Sądu, nie zmieniała treść wystawionych przez stronę pozwaną faktur VAT. Treść łączącego strony stosunku prawnego wyznaczała bowiem treść kart zgłoszeniowych, nie zaś treść powstałych po wykonaniu usługi dokumentów finansowych. W żadnym zaś razie nieuprawnione było, zdaniem Sądu, wywodzenie korzystnych skutków prawnych, w szczególności zaś konstruowanie roszczeń, z faktu nieprawidłowego wystawienia faktur VAT przez stronę pozwaną.

Ze wskazanych powyżej względów, Sąd uznał, iż roszczenie strony powodowej nie znajdowało oparcia w treści łączącej ją ze stroną pozwaną umowy. Powództwo zatem, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu w całości.

W oparciu o powyższe, należało orzec, jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o przepis art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Jako że strona pozwana wygrała sprawę w całości Sąd zasądził od strony powodowej na jej rzecz całość poniesionych przez nią kosztów postępowania w kwocie 77 zł, na którą składały się oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Wobec powyższego, o kosztach postępowania orzeczono, jak w punkcie II wyroku.